

[Gade]

Niels Anker Kofoed mener, at EF er godt, at EF-pakken er god, og at vi derfor skal sige ja til direktivet. Kan vi da ikke komme ind i en lidt mere konkret diskussion? Det er, hvad jeg appellerer om i EF-debatten. Så kunne den blive lidt mere kvalificeret end det indlæg, som hr. Niels Anker Kofoed kom med.

Niels Helveg Petersen (RV):

Inden jeg kaster mig over problemerne om den store europæiske standardisering, kan jeg ikke lade være med at referere en hændelse, jeg var ude for så sent som i går, da jeg besøgte en dansk maskinvirksomhed med en betydelig eksport. Den klagede over, at det store problem, man havde med at få typegodkendt her i verden, var det danske Justitsministerium. Ty-ske myndigheder var skræppe, sagde de, men de var hurtige; de stillede absolut meget strenge krav til kvaliteten, men man kunne da i hvert fald få afgørelsen i en fart. Og vi skal selvfølgelig ikke i vores iver efter at beskæftige os med de europæiske perspektiver her glemme de bureaukratiseringer, vi selv har ansvar for, og som kan være nok så væsentlige hindringer også for erhvervsudviklingen.

Det er et hjertesuk, som jeg synes er på sin plads også i denne debat. Vi skal jo ikke tro i al mulig selvgothed, at de regler, vi nu engang selv har, og den måde, vi har indrettet os på, i alle henseender er det eneste rigtige; det er der for stor en tendens til, når vi diskuterer disse anliggender.

Jeg er enig med dem, der siger, at behandlingen af maskindirektivet, som vi her har med at gøre, er et meget, meget vigtigt anliggende, efter EF-pakkens vedtagelse den første store prøve på, kan man sige, om man hurtigt kan gøre fremskridt, når det drejer sig om at skabe et ægte indre marked.

Omfanget af den omsætning, der er dækket af maskindirektivet, er, som det er nævnt, ganske overordentlig stor, og her prøver man så det, man kalder den ny metode. Den gamle metode, som man har arbejdet med i mange år, og som man vel egentlig måtte arbejde med under den gamle artikel 100 med enstemmighed osv., gik jo på, at man harmoniserede enkeltdele i enkeltindretninger. Man harmoniserede alle mulige enkeltheder, f.eks. i biler bremses og styretøj hver for sig i en besværlig procedure. Man harmoniserede traktorer og lastbiler på

tilsvarende måde og styrtbøjler og andre sikkerhedskrav i en så høj detaljeringsgrad, at det selvfølgelig er umuligt at overskue for andre end eksperterne på området og sådan, at det også virker noget komisk.

Jeg kan huske, at EF-modstanderne – og jeg synes ofte, de har haft ret, når vi har diskuteret harmonisering – har påpeget det undertiden fuldstændig komiske i, at man harmoniserede snart en dims på en plæneklipper, snart en dims på en tårnkran, eller hvad det nu kunne være, og at detaljeringsgraden blev så stor, at der er blevet holdt meget interessante og ironiske og sarkastiske taler om det fra mange EF-modstanderes side, og jeg synes med rette, for det er selvfølgelig en vanvittig fremgangsmåde. Jeg kunne ved lejlighed godt finde nogle interessante citater frem.

Nu prøver man så en anden metode, som der selvfølgelig er mere fornuft i. Man prøver at tage et stort område op på en gang, definere de minimumssikkerhedskrav, der må stilles, og så lade en del af udfyldningen af disse standarder foretage af dem, der kan den slags ting, eksperter, som beskæftiger sig med standardisering i en detaljeringsgrad, som ingen af os 179 her vil være i stand til at deltage i.

Jeg mener, det er en rigtig metode at prøve at lave disse generelle regler og så lade foretage en teknisk udfyldning, vel at mærke selvfølgelig med garantier for, at denne udfyldning bliver foretaget med de størst mulige krav til sikkerhed og arbejdsmiljø.

Kommissionens forslag går så ud på, at det er CEN og CENELEC, der skal foretage denne udfyldning, og det er et forslag, jeg synes er godt. Jeg synes, det er en rigtig procedure, Kommissionen her har valgt sig. Jeg må sige, at jeg er personlig overrasket over det. Hvis man havde spurgt for nogle år siden, ville jeg nok have sagt: Det vil Kommissionen ikke foreslå. Den vil nok hellere foreslå, at nu laver vi et EF-organ, der skal sidde og lave EF's egne normer og standarder. Det ville være mere i harmoni med traditionel EF-tænkning. Her er der fordele ved at bruge CEN og CENELEC. For det første er de kendte organer, de er respekteret, anerkendt og indarbejdet. For det andet er der den ekstra dimension ved CEN og CENELEC, at de ikke kun omfatter EF-landene, men også andre europæiske lande, bl.a. de nordiske, som derved får en plads ved forhandlingsbordet.